

ПРО ВОЛОНТЕРІВ СКАЖУ СЛОВО

«ГУРКІТ»: ПОРЯТУНОК, ДОПОМОГА

Антон Сененко –
один із «Янголів Ірпеня»* – волонтерів,
які рятували ірпінців під обстрілами.
У мирному житті – старший науковий
співробітник Інституту фізики НАН України
та відомий блогер

24 лютого 2022 року я не зміг розпочати експеримент, який планував кілька тижнів. Підготовлений сканувальний тунельний мікроскоп, розчин цікавих молекул, платино-іридієве вістря, пінцети та пробірки так і лишилися на самоті у порожній лабораторії, вікна якої здригалися від вибухів у небі. В цей час ми з дружиною вивозили нашого маленького Марка в західному напрямку, повністю занурені у похмури думки. До реальності нас періодично повертав вигляд колон наших військових, які рухалися на Схід.

За два дні, востаннє обійнявши сина і дружину та залишивши їх у безпечному місці, разом із побратимом рушив назад, у бік Києва, навколо якого росіяни намагалися замкнути кільце. Якщо найстрашнішим моментом до того були звуки вибухів ракет у сірому небі та усвідомлення того, що розпочалося широкомасштабне вторгнення Росії, то найважчим було усвідомлення абсолютної невідомості того, чого очікувати далі.

Намагаючись бути корисними для людей у найтяжчі хвилини, ми з **Андрієм Півнем** – фітнес-тренером та добрим другом – подалися в місто Ірпінь, що на Київщині. Починаючи з березня разом з колоною однодумців ми доставляли туди їжу та ліки, а на зворотному шляху вивозили людей. 5 березня нашої колоні не пощастило вийти з Ірпеня. Наші машини

були розбиті мінометним обстрілом, а я з Андрієм та ще однією водійкою **Оксаною Бондар** опинився в оточенні, безпорадно спостерігаючи за російськими військовими, які затоплювали вулиці колись мирного українського міста.

Того разу нам пощастило. Колеги по колоні, яким вдалося пішки вийти з Ірпеня через однойменну річку попід підірваним мостом, умовили відчайдухів з морської піхоти України між боями заїхати в самісіньке пекло та вивезти нас. Морська піхота знайшла нас і евакуювала, супроводжуючи колону постріляних автівок вулицями охопленого вогнем міста.

Всі решту днів окупації Київщини – аж до початку квітня – евакуацією цивільних займалися вже ми. Між боями, що повсякчас точилися між українськими та російськими арміями, заїжджали в місто і спільно з іншими небайдужими людьми висмикували усіх, кого могли, з палаючих вулиць, холодних підвалів та обезлюднених висоток. Раділи кожному врятованому життю і зі скорботою оминали нерухомі тіла на вулицях. Із завмиранням серця очікували в кюветах та під бордюрами на прольот чергової міни та стрімголов проносилися повз стрілкові бої у місті. Мовчки стояли біля свіжих могил у подвір'ях багатоповерхівок і криком намагалися догукатися до усіх живих, хто міг нас почути і вийти на наші голоси.

Не всі евакуатори лишилися живими і єдине, чого б мені хотілося, щоб їхніми іменами нарекли вулиці Ірпеня.

Від квітня і до теперішнього часу в складі тієї ж колоні ми почали системно їздити в напівоточений Чернігів, на Донбас та Південь. Небайдужі люди віддавали нам свої автівки, паливо, ліки, продукти, і за 8 місяців війни нам вдалося доставити більше сотні тонн корисних вантажів у найгарячіші точки лінії бойового зіткнення з окупантом, вивезти силу-силенну людей і тварин.

Після звільнення Чернігівщини і Сумщини прийшло усвідомлення того, що наша маленька спільнота, яка згуртувалася 5 березня у горнилі битв за Ірпінь, має інституціоналізуватися. Так виник благодійний фонд «Гуркіт» з усіма потрібними бюрократичними атрибутами – статутом, рахунками та сторінкою у соціальних мережах.

Наша місія в першу чергу – допомога військовим: автівками, бронезилетами, шоломами, раціями, генераторами, шанцевим інструментом тощо. А ще – допомога цивільним за наявності потреби і змоги.

Після гарячої фази я повернувся в лабораторію, відновив експериментальну роботу, дочитав лекції аспірантам і прийняв у них іспит.

Але щосуботи вранці я сідаю за кермо потужного буса чи пікапа і вирушаю разом із побратимами та посестрами в бік горизонту, над яким здіймається чорний дим. Щоб передати допомогу від народу України тим, хто виходить з цього чорного диму нам назустріч. Живу з надією, що наша перемога вже близько і жодна жертва цієї війни не була марною. І що все своє майбутнє життя мій син Марк не знатиме, що таке війна, розстріляні автівки з написом «Діти» і свіжі могили біля дитячих майданчиків. ■

* Громадська організація «Янголи Ірпеня». Дата заснування – 09.05.2022 р.

Передача авто Збройним силам України

Перед відправкою гуманітарного вантажу бійцям на фронт.
Волонтери Антон Сененко та Андрій Півень

Антонові Сененку

трохи до 24 лютого і березень 2022

Наука. Світ. Проблем і квестій – вир.
Часи таки достоту неймовірні.
Анонс про стріми, розвідки, події.
У Раді наглядовій глиб і шир.
Але – війна! – ввірвалася у Дім!
Маркусика відправлено – на Захід...
Зустрів Ірпінь – на 5 березня – так знаково
У морі болю, полум'я, руїн.
Евакуація. Зелені коридори.
Поза жажіттям діяння Мордору
Стрічають Янголи знесилих за мостом...
Рятівники, військові, волонтери...
Горить у пеклі, пітекантропи імперії!
Душа нуртує, вишмагана злом. ■

Надія Чорноморець

Є природне право на оборону —
чи то для поодинокі особи,
чи для народу.
Народе мій, стань уже раз собою!
Йосип Сліпий

Victory хмари.
Перемога буде за нами.
Фото Ростислава Кондратюка.
ГАО НАН України

